

děti podnormálních duševních schopností, přece se ona třída nemohla státi veřejnou pomocnou třídou ve smyslu zák. č. 86/1929 Sb., dokud nedošlo k aktu požadovanému v § 20 cit. zák.

Jak z tohoto předpisu v souvislosti s ustanovením § 2 téhož zák. je patrné, pohlíží zák. č. 86/1929 Sb. na pomocné školy (třídy), zřízené před účinností zákona, jako na školy (třídy) soukromé, byť i byly vydržovány obcemi, jež třeba teprve zvláštním právním aktem přeměnití ve veřejné pomocné školy po rozumu cit. zák.

Podle ustanovení § 11 odst. 3 téhož zák. přísluší učitelům, prokazujícím odbornou zkoušku způsobilosti pro pomocné školy, ustanoveným na veřejnou pomocnou školu (třidu) definitivně nebo zatím, služební přídavek 1.500 Kč a po 10leté službě na těchto školách (třídách) 2.100 Kč ročně. Práci učitelstva, které vyučuje na pomocných školách podle § 10 odst. 2 a 4 (t. j. učitelů bez odborné zkoušky způsobilosti pro pomocné školy, přikázaných dočasně zšr-ou na veřejnou školu pomocnou, a učitelů náboženství i ženských ručních prací) jest odměňovati poměrně k těmto služebním přídávům.

Z tohoto ustanovení v souvislosti s předpisy §§ 2 a 20 téhož zák. plyne, že zák. v § 11 odst. 3 přiznává nárok na přídavky tam normované jen učitelům, ustanoveným (dočasně přikázaným) na veřejné pomocné školy (třídy), t. j. na pomocné školy (třídy), které buď již za účinnosti zák. č. 86/1929 Sb. byly zřízeny a jsou vydržovány nákladem veřejnoprávních korporací v § 2 cit. zák. jmenovaných a předpisům tohoto zákona vyhovují, nebo které podle § 20 cit. zák. aktem zšr-y byly na veřejné pomocné školy (třídy) přeměněny.

Na takové veřejné pomocné škole (třídě) však st-lka nevyučuje a nemůže proto z ustanovení § 11 odst. 3 cit. zák. nic dovozovati pro svůj tvrzený nárok na služební přídavek z důvodu vyučování v pomocné třídě. Že by nárok na tento přídavek příslušel st-lce podle jiného platného předpisu, stížnost netvrdí.

Za tohoto stavu nelze uznati, že st-lka byla nezákonně zkrácena ve svých subj. právech tím, že jí nebyl přiznán služební přídavek v plné výměře, stanovené v § 11 odst. 3 větě 1 zák. č. 86/1929 Sb., nýbrž byla jí poskytnuta odměna za vyučování v pomocné třídě částkou nižší. Bylo proto zamítnouti stížnost pro bezdůvodnost, aniž bylo třeba zabývat se druhým samostatným důvodem, o nějž se nař. rozhodnutí opírá, neboť nař. rozhodnutí nelze zrušiti, byl-li uznán zákonným již první z důvodů, na němž je nař. rozhodnutí založeno.

Č. 11.146.

Jazykové právo: I. * Vyřízením ve smyslu § 3 jaz. zák. jest rozuměti každý projev samosprávného úřadu, zastupitelského sboru nebo veřejné korporace učiněný vůči straně bez ohledu na jeho obsah. — **II.** Jazyková úprava seznamů týkajících se přihlášek k zápisu do stálých seznamů voličských.

(Nález ze dne 16. března 1934 č. 12.355/31.)

P r e j u d i k a t u r a : srv. Boh. A 2009/23.

V ě c : Město F. proti zemskému úřadu v Praze o jazykové právo.

V ý r o k : S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t .

D ů v o d y : St-lka byla výměrem okr. úřadu ve Falknově n. O. z 26. listopadu 1930 uznána povinnou, seznamy týkající se přihlášek k zápisu do stálých voličských seznamů v červnu 1930 příslušníkům státního jazyka doručiti v jednojazyčném českém nebo dvoujazyčném vypravení s českým textem na místě prvním. Výrok ten byl odůvodněn čl. 81 odst. 2 jaz. nař. č. 17/1926 Sb., ježto seznamy ty nejsou nic jiného než všeobecným a veřejným vybídnutím k voličům, aby se hlásili k zápisu do voličských seznamů, tedy vyhláškou, pro kterou je předepsáno výslovné vyhotovení také v čsl. jazyku.

Rozhoduje o odvolání z tohoto výměru podaném, které v podstatě upíralo povahu vyhlášek řečeným seznamům a označovalo je jako podání stran, řízená obci, žal. úřad potvrdil nař. rozhodnutím výměr prvé stolice, pokud jím bylo vysloveno, že obec je povinna také i v jazyce státním doručiti příslušníkům státního jazyka, jichž jazyková příslušnost je obci známa, seznamy týkající se přihlášek k zápisu do stálých seznamů voličských, poněvadž tento výrok odpovídá ustanovení čl. 72 odst. 2 vl. nař. ze 3. února 1926 č. 17 Sb., kterýžto článek byl vydán v základě a v mezích zmocňovací doložky § 8 odst. 1 úst. zák. jaz. Zmíněné »seznamy« mají povahu »vyřízení« bez předchozího podání, určeného majitelům domů, pokud se týče bytovým stranám ve F. Předpoklady ustanovení čl. 72 odst. 2 jaz. nař. jsou u obce F. splněny.

O stížnosti bylo uváženo toto:

Prvá stolice vymezila povinnost obce k jazykové úpravě »seznamů« tak, že v případech, o něž jde, mají býti doručovány jednojazyčné české nebo dvojjazyčné s českým textem na prvním místě. Výrok tento opřela o čl. 81 odst. 2 jaz. nař., považujíc »seznamy« za vyhlášky obce. Žal. úřad jako odvolací stolice výrok I. instance zachoval jen potud, pokud vyslovil povinnost doručení »seznamů« také v jazyce státním, a odůvodnění I. stolice nepřejal, nýbrž jak připouští § 81 odst. 1 vl. nař. č. 8/1928 Sb., nahradil vlastním právním stanoviskem, že totiž »seznamy« ty jsou »vyřízení« bez předchozího podání stran, a proto věc posouditi jest podle čl. 72 odst. 2 jaz. nař.

Ze srovnání výroků obou stolic se podává, že odůvodnění I. stolice, založené na ustanovení čl. 81 odst. 2 jaz. nař., napadené rozhodnutí nepřevzalo, nýbrž, jak sama stížnost uznává, se dovolává čl. 72 odst. 2 jaz. nař., kvalifikujíc seznamy jako »vyřízení«. Za tohoto stavu všechny vývody stížnosti, obírající se odůvodněním I. stolice dle čl. 81 odst. 2 jaz. nař., jsou bezpředmětné a bylo je vůbec pominouti. Tím stávají se také bezdůvodnými námitky stížnosti, že napadené rozhodnutí je samo se sebou v rozporu tím, že potvrzuje jednak výměr I. stolice, vyvozující vyslovenou povinnost z kvalifikace tiskopisů jako vyhlášek, a na druhé straně jedním dechem tutéž povinnost dokazuje z čl. 72 odst. 2 jaz. nař., považujíc tyto tiskopisy za »vyřízení«.

Proti výroku žal. úřadu, jenž považuje »seznamy« za »vyřízení« bez předchozího podání, dovolává se stížnost znění čl. 72 odst. 2 jaz. nař., zdůrazňuje výrazy »podání strany«, »vyřízení« a právo strany domáhati se vyřízení jazykově vyhovujícího a dovozuje, že rozesílání nevyplněných tiskopisů, které jsou jen pomůckou pro přípravu k založení stálých seznamů voličských majitelům domů k usnadnění údajů zákonem požadovaných, nelze uznati jako vyřízení, ježto toto předpokládá opatření nebo rozhodnutí dotčeného samosprávného úřadu. Proto stanovisko žal. úřadu, jež kvalifikuje »seznamy« jako »vyřízení« bez předchozího podání odporuje prý znění jaz. nař. samého a odporuje i spisům. Tiskopisy stranám doručené, jimi vyplněné a obci došlé mohly by nejvýše prý býti posuzovány jako podání dotčené strany obci. — Než názor stížnosti jest mylný.

Zabývá se touto otázkou, zastává nss důsledně právní názor, jež dovedl podrobně v nál. Boh. A 2009/23, že podle dikce zákona »vyřízeními«, pro jichž jazykovou úpravu § 2 stanoví zvláštní normy, a to jak pro vyřízení podání stranami učiněných, tak i pro vyřízení, když takové nepředcházelo, rozuměti jest emanace státních orgánů, které od těchto orgánů jsou řízeny na strany jako adresáty.

Také předpisy jednající o samosprávných úřadech, zastupitelských sborech a veřejných korporacích ve státě v § 3 odst. 1 a 4 jaz. zák. užívají téhož výrazu »vyřízení«. Ježto pak platné právo jazykově upravuje styk míst a právních subjektů v něm blíže uvedených jen podle jednoduchých kritérií vnějších po stránce formální, aniž se přirozeně pouští do obsahového rozlišování upravovaného styku, jest z povahy věci jenom samozřejmé, že téhož výrazu »vyřízení« ani u samosprávných útvarů v § 3 jaz. zák. uvedených nelze chápati jinak než jako projev těchto míst řízený stranám, aniž sejde na obsahu takového projevu. Pokud tedy názor stížnosti pojem »vyřízení« sůžuje podmínkou, že musí obsahovati opatření nebo rozhodnutí a tedy vyžaduje určitý obsah pro »vyřízení« ve smyslu jazykových předpisů, jest názor ten mylný.

Podle zák. o stálých seznamech voličských z 19. prosince 1919 č. 663 Sb., § 7 mají obce sestaviti seznamy voličů v úpravě tam blíže předepsané a přípravné práce má vykonati dotčený obecní úřad. Podle obsahu spisů i stížnosti jde v daném případě o takové přípravné práce, spočívající v tom, že obec dává doručovati jednotlivým majitelům domů dotazníky obsahující údaje potřebné pro zápis do stálých seznamů voličů, které stranami vyplněné a obci vrácené jsou základem pro sestavování řečených stálých seznamů voličských. Tyto tiskopisy, které nesporně od obce vycházejí a stranám svědčí, tedy žal. úřad vzhledem k shora vyvozenému pojmu »vyřízení« ve smyslu jazykových předpisů podřídil právem témuž pojmu, aniž na tom co může změnití okolnost stížností uplatněná, že tytéž tiskopisy, jsou-li dále stranami vyplněny a obci dodány, lze považovati za podání stran. Rovněž právně bez významu je, že strana těchto dotazníků nemusí užítí, nýbrž údaje pro řečené seznamy může učiniti jiným jí voleným způsobem, a konečně, že straně, již došlo vyřízení jazykově nevyhovující, předpis cit. čl. 72 odst. 2 dává zvláště právo, domáhati se doručení vyřízení jazykově vy-

hovujícího, neboť sejde jenom na tom, že dotčené tiskopisy jsou emanací obce řízenou stranám jako adresátům, a posléz uvedené právo strany je míněno právě pro případy, o které zde vůbec nejde, že totiž vyřizující obci příslušnost jazyková strany není známa, ježto napadené rozhodnutí stanoví povinnost obce, o níž jde, ve prospěch jen těch příslušníků státního jazyka, jichž jazyková příslušnost je obcí známa.

Není tedy odůvodněna námitka stížnosti, že kvalifikace zmíněných seznamů jako vyřízení bez předchozího podání stran jednak odporuje zcela znění jaz. nař. a jednak je v rozporu s obsahem spisů.

Č. 11.147.

Jazykové právo: Korespondence obce s jednacím jazykem německým s hlavním městem Prahou.

(Nález ze dne 16. března 1934 č. 13.339/31.)

Prejudikatura: Boh. A 5705/26, 6862/27, 6998/27, 7173/28, 9810/32, 9839/32, 9872/32, 9891/32.

Věc: Obec města K. proti zemskému úřadu v Brně o jazykové právo.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem okr. úřadu v Krnově z 25. března 1931 bylo vysloveno, že městský úřad v K. byl v právu, když česky psaný dotaz magistrátu hlavního města Prahy o zachovalosti Rudolfa W. zodpověděl přípisem českoněmeckým; k odvolání hlav. m. Prahy zrušil zem. úřad v Brně tento výměr rozhodnutím z 18. dubna 1931 a vyslovil, že měst. úřad v K. jest povinen, aby dotčený dotaz magistrátu hlav. m. Prahy vyřídil jen jazykem českým, nikoli oboujazyčně, a to z těchto důvodů:

Magistrát hlavního města Prahy, úřadovna XII. na Král. Vinohradech, požádal dne 22. listopadu 1930 v důsledku ohlášení živnosti Rudolfem W. jako úřad živn. českým dopisem, aby mu měst. úřad v K. sdělil případné vylučovací důvody podle § 5 živn. ř. Poněvadž v obvodu obce pražské není jazykové menšiny ve smyslu § 2 odst. 2 jaz. zák., není magistrát hl. m. Prahy podle § 1 jaz. zák. a čl. 1 odst. 1 a 2 lit. a) jaz. nař. ani povinen ani oprávněn přijímati podání a vůbec úřadovati v jazyku jiném než čsl. a bylo mu tudíž podle shora cit. předpisu dopsati v tomto jazyku. Pravda je sice, že z ustanovení čl. 72 odst. 2 jaz. nař. nevyplývá, že obec s německým jazykem jednacím povinna je v případech tam zmíněných vydati vyřízení podání učiněných v jazyku čsl. jen v tomto jazyku. Nařízení praví prostě, že obec je povinna na podání učiněná v jazyku čsl. vydati vyřízení v tomto jazyku. Ustanovení to tedy nebrání, aby obec, učinivši zadosť tomuto předpisu, užila také ještě svého jazyka jedacího, neboť obce jsou zásadně oprávněny užívati svého menšinového jazyka v mezích zák. jaz. a prov. nař. (čl. 70 odst. 1 na začátku a 72 odst. 1). Dvoujazyčné vyřízení nemohla by německá obec vydati jen tehdy, jestliže státní úřad, jemuž vyřízení svědčí, podle ustanovení hlavy I. a III. jaz. nař. není oprávněn přijímati německá podání (čl. 78 odst. 1). Ten případ právě tu jest, neboť magistrát města Prahy, třeba nebyl úřadem